

SMÍŘENÍ.

Episoda z vlašských bojů za svobodu.

"Ach, máte pravdu! Leknutí připravilo mne o všecku rozvahu," omlouval se stařec.

"A vši jistě, že hledají jeho?" zeptala se Laura šeptem, ukazující na tajné dvéře.

"Ovšem že! Co jiného by chtěli zde?"

"Dobře tedy. Jdi a otevři jim tedy dům. Uvítáme je jako dobří poddaní Jeho Veličenstva, Františka Josefa."

"Jimiž také jsme," potměšile usmál se Stefano.

"Jdi, ale neotvírej dvíře, pokud nezabouří na dvéře," velela markýza chladně.

Stefano odešel a Laura osaměla ve světnici.

S divokým výkřikem radosti, se zrakem planoucím ukoujenou pomstychtivostí vrhla se po dýce, jež posud ležela na zemi, kam ji byl Marini pohodil. Zvedla ji a schovala za řadry. Pak přikročila ku stěně a stiskla knoflík ve zdi, ale ne ten, kterým se skrýše otvírala, nýbrž jiný.

"Marini!" zvolala přítulným hlasem. "Až bude nejhůře, přehněte chodbou!" — Pak s výrazem největšího napjetí poslouchala. Uvnitř ozvalo se cosi jako lomevání dveří. "Je tam — je tam!" zajasala Laura. "Posud neunikl —"

Šramot v tajné skrýši stích. Laura s rukama na prsou skříženými stála a naslouchala, co se děje venku v parku. Bylo slyšeti přítulné hlasy, lehké kroky četných lidí a chvílemi i něco cinklo. Pak zaslechla jakýsi šramot za oknem a cítila, že kdosi dotkl se kliky dveří, vedoucích do komnaty z verandy. — Chápala, že je se všech stran obklopena nepřáteli, totiž rakouskými vojáky, ale nelekala se. Co mohlo ji potkatí hroznějšího po porážce, již se byla dožila. A rakouští vojáci? Těch se nemusela báti ona — deera jenerálova. Ale ten tam — onen muž tam za zdi, byl nyní v jejich rukou — Může se pomstít —

Laura okamžik váhala. Ticho, panující venku a vědomí, že chystá se něco hrozného, podivně ji uchevátlo. Vrhla se ke dveřím, jimiž byl hrabě zmizel.

"Paolo! Marini!" mluvila přítulně a přeše hlasem plným vroucnosti do zdi. "Přehněme spolu?" A se zatajeným dechem čekala odpověď.

"Nikdy!" ozvalo se uvnitř.

"Jsou tu! — Ani za cenu života?"

"Nikdy!"

"Dobře! Výborně!" vzkřikla hlasem ochraptělým náhlým pohnutím myslí, a oči její zase divoce zasvítily. Zafala rty, svraščila čelo, jakoby přemáhala velikou bolest, leč hned zase vzala tvář její na se výraz klidný.

V tom okamžiku ozval se venku na silnici dusot koně tryskem letícího a zároveň projelo tichou noční pronikavé zapísknutí. Zabušily rány na vrata. — "Otevřete!" bylo slyšet a hned na to zaskřípěla vrata ve vevřejích.

Laura zaslechla ještě z venčí hlas starého Stefana, jenž však ihned zanikl v divoké vřavě. Zafinčela okna na všech stranách budovy, zarachotily pažby pušek o okenní rámy a bylo slyšet, jak se řítí k zemi roztrfštěné sklo. Uprostřed té hrůzy tajemného přepadnutí stála Laura klidně, pohližeje ku dveřím verandy, kdo se jí tu zjeví.

Z předání a chodeb zasnival sem již zmatený hluk, výkřiky, lomečné kroky těžkých bot i finčení zbraní. Za okamžik na to vrazili do komnaty vojáci a současně sypalo se sklo z oken i dveří verandy a do vnitř vedralo se několik mužů s pažbami v rukou. Laura, tváříc se překvapena, zahalila se do županu a pokročila hrdě vetřelcům vstříc.

"Kdo vám dal právo vcházeti takto do mého domu?" vzkřikla na vojáky, kteří bezděky couvli před jejím velitelským zjevem.

"Já, paní!" ozvalo se ze dveří a předstoupil důstojník, jenž odstrčil oběma lokty vojáky, stojící mu v cestě. "Přicházím jménem císaře —"

Důstojník, mladý hejtman, spatřiv dámu, uklonil se dvorně a sklonil šavli k pozdravu, leč v nejbližším okamžiku on i Laura překvapeně vzkřikli.

"Kapitáne, to vy? A takto přicházíte?" zvolala s výčitkou.

"Promiňte, milostivá, to je válka —"

"Ale já přeč — Jsem věrná poddaná císaře!"

"Vím to a kdybych byl tušil, i přes zákaz —"

"Byl byste nepříšel?"

"Ne, ne! To potěšení jsem si dnes nesměl odepřítí, ale byli bychom přišli jinak," řekl setník dvorně.

"A proč přicházíte?"

"Dovolíte nám, bychom prohledali váš dům?"

"Především odstraňte tyto muže z mého pokoje. Vidíte pře —" řekla, halič se těsněji v župan.

Setník se uklonil. "Pozor!" zavelel svým vojákům. "Čelem v zad! K noze zbraň!"

Vojáci otočili se rázem jako stroje k oknům a dveřím, jimiž sem byli vnikli a pušky zarachotily o podlahu. Výjev ten byl tak směšný, že ani starý Stefano, jenž stál u dveří a nevráživě se díval na vojáky, nemohl se ubrániti úsměvu.

"Vždy galantní — i ve válece" zasmála se Laura, podávajíc setníku ruku. "A nyní mi povězte, koho hledáte?"

"Markýzo," řekl setník přítulným hlasem. "Nyní teprve chápu, jak těžký úkol vložen na má bedra."

"Nerozumím vám, pane!"

"Rozumíte! Vzpomeňte jen, kdo to byl, jemuž jsme v Miláně záviděli vaši přízeň, kterou jste ho zahrnovala. A nyní on zde — u vás? A markýz to ví?" zeptal se setník s nádechem ironie.

Z venčí chodby zaléhal sem zmatený hluk.

"Stefano! Jdi přeč a proved' pány po domě, ať mohou splnit své poslání," obrátila se Laura na starce, chtěje se zbavit nepohodlného svědka.

Stefano zmizel ve dveřích.

"A my zde — ve vašem pokoji, ve vaší svatyni," usmál se setník.

"Prosím," kynula mu Laura.

Setník s obnaženou šavlí v ruce prohlížel všechny kouty světnice. Konal obhlídku tu s jakousi okázalou nedbalostí, jakoby chtěl dáti Lauře na jevo, že nepřeje si najítí toho, jehož hledal. — Stanuv pak před paní domu, upřel na ni usměvavé zraky a řekl: "Gratuluji vám, markýzko! Zde, u vás není —"

Ve chvíli té Laura stála tu bleďá, se zatápnými rty a bojující uvnitř hrozný boj — Náhle, jakoby ji byl usměvavý pohled důstojníka zranil, pokročila a vztáhla ruku k tajemnému vchodu.

Setník udiveně sledoval zrakem směr, kterým ukázala a pak tážavě na ni pohlédl. — Laura, vidouce, že ji nechápe, pokročila ke stěně, dotkla se prstem knoflíku a rychle

odstoupila. — Tajná dvířka se rozletěla, tak že setník s těží odskočil.

Dvojí výkřik ozval se komnatou a vojáci se zbraněmi v rukou se obrátili na povel. Zjevil se ve zdi temný otvor a v něm bleď, ale klidný stál hrabě s kordem v ruce.

"Poručíku Marini!" vzkřikl setník překvapen. Pohled jeho zaletěl k Lauře, jež odpověděla pokrčením rameny.

"Jménem Jeho Veličenstva —" odměřeným, leč přes to chvějícím se hlasem počal setník, pozvednuv šavli.

"Neznám!" vzkřikl hrabě /

"Vzdejte se! Jste zajat!"

"Ne živ!" zvolal Marini a zoufale vrhl se na důstojníka. Zemřítí se zbraní v ruce, tof bylo jediné, co mu zůstalo. Setník odrazil ránu, vojáci s bodáky hnali útokem.

V tom s výkřikem vrazil do světnice markýz a za ním Stefano. Několika ranami těžkým čepem odrazil markýz pušky vojáků a chopiv hraběte za rameno, strhl ho za sebou do přístěnku. Dříve než překvapení vojáci se vzpamatovali, stiskl péro a skříň se zavřela. Setník přiskočil a chtěje zabrániti zavření tajné skrýše, nastavil svou šavli, ale ta zlámala se pod nárazem jako tříška.

Po celý ten výjev stála tu markýza jako socha. Když zbraň setníkovy se ve dvířkách roztrfštila, bylo znáti na tváři její duševní boj.

Nyní měla ona život těchto dvou mužů v ruce. Vytřeštěným zrakem pohlížela na osudné místo, kde ve stěně, zakryty ornamenty umělecké práce ciselérské, vězely dva knoflíky, jichž stisknutím mohla vysvobodit nebo nepřátelům vydat oba muže.

V komnatě nastalo ticho, ale vedle v tajné skrýši bylo slyšeti lomevání dveří tajné chodby, kterou byla markýzka dříve stisknutím knoflíku uzavřela.

"Lauro! Lauro!" ozval se uvnitř zoufalý výkřik muže.

Rozuměla mu, ale na ztrnulé její tváři nepohnul se ani sval.

Důstojník rakouského vojska tušil, že tato žena rozhoduje o životech obou oněch mužů. Pohlédl na ni udiveně, tážavě, ale Laura zase jen odpověděla pokrčením rameny.

"Lauro!" znovu zvolal markýz, bije pěstí do tajných dvířek.

"Rozbijte pažbami tyto dvéře!" obrátil se důstojník k svým vojákům.

Nyní teprve se vzpamatovala Laura a postavila se se založenými rukama velitelsky před tajnou skrýši.

"Marne kapitáne! Těchto dveří neotevře nikdo," řekla hlasem, jenž zněl tak určitě, že i poslušní na slovo vojáci otáleli s vyplněním rozkazu svého představeného.

"Nuže?" zvolal setník.

Uvnitř bylo slyšeti, kterak oba muži zoufale se pokoušeli o vypáčení dvířek. A znovu zazněl prosebný výkřik markýze, jenž příliš dobře věděl, že nemožno je otevřít tento tajný východ a vynutití si svobodný odchod proti své vůli té, jež jediným stisknutím péra mohla je vyprostítí.

V okamžiku tom v duši Lauřině zuřil poslední velký boj — Jak nenáviděla oba ty muže! Kdyby mohla jediným pohybem ruky zničiti jejich životy, ani okamžik by se nerozpakovala. Vždyť jeden z nich otrávil její život, učiniv ji svou ženou a způsobiv tak, že onen druhý ji od sebe odstrčil, když na kolenu o jeho lásku žebřala. A ona, ona měla jim teď darovati život! Ne — v této chvíli nebojovala v ni již ani nenávisť se smilováním — ji zdržoval již jen stud před setníkem, jemuž četla na tváři, že bude jí opovrhovati, poslechne-li jeho rozkazu —

"Milosti!" vzkřikl starý Stefano, jenž tušil, že děje se tu něco

hrozného, čemu nerozuměl, a vrhl se na kolena před markýzou. Však tím jen urychlil rozhodnutí. Laura ho odstrčila, až zavravoral. Náhlý záchvat vášně rozhodl o všem — A kdyby celý svět mohla zničit jediným stisknutím osudného toho péra, — — — zabouřilo jí to v duši. Rychle se obrátila, dotkla se rukou stěny a tajná dvířka znovu se rozletěla — — —

A v temné komůrce bylo vidět dva muže se zbraněmi v rukou posupně pohližeje na vojáky.

"Vzdejte se! Všechno odpor je tu marný!" zvolal setník rozehvělým hlasem. Leč v témž okamžiku markýz i hrabě s výkřikem vrhli se do světnice — — —

Nastal krutý zápas mezi oběma muži, jimž zoufalství dodávalo síly a mezi přesilou vojáků. Již leželo několik mužů v krvi, hrabě i markýz byli již zraněni, leč posud statečně se bili.

Starý Stefano v největším zoufalství vrhl se na lampu, již rázem roztrfštil, takže nastala úplná tma.

"Zachraňte se!" vzkřikl a po tmě tápal ke stěně, aby nahmatal péro, jež otvíralo tajnou chodbu. Ale dříve než došel k ošl, postavil se mu kdosi ve tmě do cesty. Stefano vzkřikl a s dýkou v prsou kácel se k zemi.

Z vedlejší světnice vrazili sem vojáci a otevřenými dveřmi osvětleno zase bojiště.

"Střelíte!" zavelel důstojník. Několik pušek zahřmělo a světnice naplnila se dýmem.

"Přineste sem světlo!" slyšeti bylo hlas velitele.

Rozkaz vykonán, a když po chvíli kouř se uložil, viděti bylo celou spoustu. U vchodu do skrýše leželi v krvi hrabě i markýz. Několik vojínů svíjelo se na zemi, a nad tím vším stála Laura, vzlyčena s rukama na prsou skříženými, s divokým, šlepným výrazem vítězoslávy v očích. Vypadala jako démon pomsty.

Otužilý setník až otfásl se při pohledu na tuto ženu a její oběti. Nechápal, co se tu dělo — ti tři muži na zemi v krvi byli mu hádankou. — — —

Markýz, otevřev ztrhané zraky, spatřil vedle sebe hraběte.

"Marini," zašeptal podávaje mu ruku. "Jame smíření!"

"Na vždy!"

"Pravdu jste děl! Nepřátelství končí na zemi, i láska ženy pomíjí, ale láska k vlasti — —"

Zalila ho krev, nemohl domluvit —

"Tu vezmeme s sebou!" dokončil za něho hrabě. A schýliv se nad umírajícího, sám umíraje polbil ho na rty.

Casagrande se bolestně usmál a otevřel oči. Ztrhaný zrak jeho padl na Lauru. Nepoznával ji. Stála tu jako mramorová socha, ale z těch očí planul divoký žár ukoujené pomsty.

"Kdo je ta žena tam?" zasténal markýz, zastíraje si hrůzou oči.

"Je prokleta!" posledním dechem zašeptal hrabě.

"Prokleta!" opakoval bezděčně setník a jako ku počtu padlým bojovníkům sklonil pahýl své šavle k zemi — — — Konec.

Průtrž

VYLÉČÍME—bez nebezpečného vatřkovaní; bez nože; bez bolesti; beze všeho zdržování od vaší denní práce. Naše nové ELEKTRO-MAGNETICKÉ léčení vyhojí průtrž TRVÁLE ve 30 až 60 dnech; úplně zaručené v každém případě. Navštivte naši úřadovnu nebo ptejte o knížku a odporučení, jež je pro vás zdarma. 311f

QUICK CURE RUPTURE CO., 511 Woodmen of World Bldg., Omaha, Neb.

Čeští rolníci pozor!

My máme na skladě všechno hospodářské nářadí. Nyní nabízíme vám naše

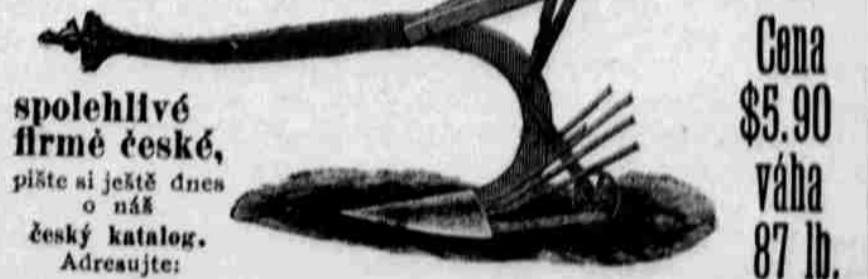
vyorávače na brambory.

Je to výtečné nářadí, bez něhož se neobejde žádný pěstitel brambor, řepy, mrkve a jiných plodin kořenových.

Prodáváme vše, čeho je třeba pro dům a hospodářství

Nízké tovární ceny, řádná obsluha, přímé poctivé jednání.

Chcete-li dáti přednost

spolehlivé firmě české, ptejte si ještě dnes o náš český katalog. Adresujte:

Cena \$5.90 váha 87 lb.

U. S. Mail Order House, Marshall Boul. and 21st St., Chicago, Ill.

HOTEL PRAGUE ČESKÝ HOSTINEC u města Prahy.

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný STORŽŮV LEŽÁK nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky. Krujané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejenom peněz, ale zbavíte se i všechkých nánází. Tel. A1814. O přisob krajau žádá VINCENC J. DOBROVSKÝ.

Riley Brothers Co.

VELKOBOCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.